Обридла дневі суєта людськая,
Спустився він спочити в темноті,
І нічка тихая, мов чарівниця тая,
Прибралася у зорі золоті.
Широкий шлях замовк; ні пішки, ні на возі
Ніхто його не турбував;
Заснули верби на облозі,
І вітер задрімав.
Що ж то таке між вербами біліє?
То Стовп мальований стоїть,
Стоїть і журиться, і серце кам'яніє,
І сумно він у степ глядить.
Чи світ не той, чи доля відцуралась?
Все глухо там, нічого не чутно.
Десь над болітцем чайка обізвалась,
Як обзивалася колись давно...
Згадалася йому щасливая година,
Як був він деревом, шумів і зеленів,
Як усміхалася червоная калина
І степ широкий серце веселив...
І причувається — десь пісня за горою
Лунає: "Ой гук, мамо, гук!.."
І сльози капають холодною росою...
Кругом його гуде безсонний жук.
На сей раз вибачайте, люди!
Се баєчка не вам;
Нехай вона на спомин буде
Мальованим Стовпам.

[1891]